

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ

Άγνωστε φίλε μου

Όταν συναντηθούμε
ας είναι η συνάντησή μας
ένα απάντεμα, μία στάση,
ένα πλησίασμα σωστό.

Μη προσπεράσεις βιαστικά

Δεν ξέρω να σε φτάσω.

Μη ψιθυρίσεις πίσω μου

κάτι που θέλω να ξεχάσω.

Πλησίασέ με απλά, ανθρώπινα.

Αν έχεις απορίες

συζήτησέ τες ανοιχτά.

Μπορεί να είναι και δικές μου

και ίσως μαζί να βρούμε άκρη

κι ας είναι η μοίρα αμίλητη, βουβή.

Ρώτησε εμένα ό,τι θες

και όχι το συνοδό μου.

Ξέρω, πως η εικόνα μου

σε κάνει να σαστίζεις.

Όμως σίγουρα δε τη διάλεξα

έτυχε να 'μαι έτσι.

Μήπως, εσύ να διάλεξες

τα μάτια σου, τα χέρια,

το σώμα και τα πόδια σου;

Όταν συναντηθούμε...

Μη μου φερθείς σκληρά,

ούτε σα να μαι βρέφος.

Στάσου μονάχα μια στιγμή,

την πιο σωστή απ' όλες.

Μη την αφήσεις να χαθεί

καμία άλλη μη περάσει.

Κοίταξε μέσα μου να βρεις

τι κρύβει η ψυχή μου,

κτήμα δικό μου ολότελα,

απόκτημα τόσων σκληρών εμπειριών μου.

Δες μέσα μου, σαν πέρα

από ένα ανοιχτό παράθυρο,

ένα καθρέφτη που ποτέ δε δείχνει

τον εαυτό σου.

Θα γνωριστούμε έτσι καλύτερα.

Τα μάτια μου θα σου γελούν.

Τα δάκρυά τους σκούπισε

η ίδια μου η θλίψη.

Μα η ψυχή μου απλώθηκε

κι αγκάλιασε το χάος με τ' αστέρια του

το κρύο του χειμώνα.

Πέρα μακριά το χάος
και μέσα μου τ' αστέρια.
Γύρω μου τα ψηλά βουνά
και μέσα μου οι κορφές τους.
Μη πεις πως είμαι ήρωας.
Κοίταξέ μέσα μου και δες
είν' η αγάπη που σταυροκοπιέται
ζητώντας τη βοήθειά Του.
Ποιος άλλος Ήλιος θ' άναβε
αυτό το Φως στον Κόσμο;
Η αδικία λούφαξε
ανήμπορη να δράσει
Ο ήλιος κρύφτηκε από ντροπή.
Μακριά πολύ, συννέφιασε,
χωρίς ουρανό και σύννεφα.
Μα τα χλωμά τριαντάφυλλα
πορφύρωσαν απ' την αγάπη,
από το αίμα της καρδιάς.
Τ' άνθη άνοιξαν τα πέταλα
για να στεγνώσει πια
το κρυμμένο τους δάκρυ.
Και μια τέτοια στιγμή
φτάνει για να στολίσει η αγάπη
το στερέωμα απ' άκρη σ' άκρη,
ανάβοντας μύρια άστρα
και σβήνοντας το χάος της αδικίας.
Όταν συναντηθούμε...
Τ' όνειρο γίνεται όραμα

και αντιλαλεί το σύμπαν
το μέγα σύνθημα:
Μαζί στο αύριο.
Πέρα απ' το ψεύτικο παρόν.
Μαζί στο άλλο, το αιώνιο
Μια συνάντηση, μια πορεία.
Μια σωστή στιγμή,
η πιο σωστή απ' όλες,
μου φτάνει,
για να γίνει το χάραμα
το πιο γλυκό απ' όλα
Και να' ναι το δικό μας.
Μπορούμε να ζήσουμε!
Όλα αλλάζουν τώρα.
Και η μοναξιά χάνει
το πιο βαθύ της νόημα.
Εδώ τελειώνει ο Θάνατός μου
και αρχίζει η Ζωή μας.
Όταν. συναντηθούμε...

Μαρία Λιακάκου Γεωργανά

Ονομάζομαι Λιακάκου Γεωργανά Μαρία. Είμαι μητέρα τριών παιδιών, δύο αγοριών και ενός κοριτσιού. Το πρώτο παιδί μου, αγόρι, γεννήθηκε πρόωρα και από λάθος ιατρικό, καθυστέρηση πρόωρου φυσιολογικού τοκετού, γεννήθηκε τετραπληγικός. Σήμερα είναι 37 ετών, δεν περπατά και κινείται με αναπηρικό αμαξίδιο.

Εγώ έχω σπουδάσει φυσικοθεραπεύτρια και ειδικεύτηκα, μετά τη γέννηση του Δημήτρη ως παιδική φυσικοθεραπεύτρια, όπου και δούλεψα 30 χρόνια με μωρά και μικρά παιδιά με εγκεφαλική παράλυση.

Ο λόγος που, πριν 25 χρόνια, έγραψα το βιβλίο "Ένας κόσμος γεμάτος ειδικές ανάγκες", όπου μέσα υπάρχει και το ποίημα «Όταν συναντηθούμε», είναι γιατί τότε ο κόσμος δεν ήταν τόσο ευαισθητοποιημένος, όπως σήμερα και συναντούσαμε πολλά προβλήματα... όχι πως τώρα δεν έχουμε.

Υπήρχαν φορές που περαστικοί ρωτούσαν: «τί έχει το παιδάκι;» και ο Δημήτρης απαντούσε: «πού, λερώθηκα;» και τίναζε τα ρούχα του. Υπήρχαν και φορές που άπλωναν να του δώσουν χρήματα, ενώ συνοδευόταν, μόνο και μόνο επειδή κυκλοφορούσε με αναπηρικό αμαξίδιο.

Αλλά ας πάμε στο σήμερα...

Εγώ για να δουλεύω αναγκαζόμουν να έχω βοηθό για το Δημήτρη και όπως καταλαβαίνετε αυτό είναι το δυσκολότερο κομμάτι στην πορεία μας. Πρόσφατα έχασα και τον σύζυγό μου, μια απώλεια που στοίχισε πολύ στον Δημήτρη και ακόμα, μετά από πέντε χρόνια, τον πληγώνει. Ευτυχώς η καλή σχέση και με τα δύο αδέρφια του, απαλύνει ουσιαστικά τον πόνο του.

Το πρόβλημα που γεννιέται μαζί με κάθε Δημήτρη, είναι τί θα γίνουν αυτά τα παιδιά όταν φύγουν από τη ζωή και οι δύο γονείς.

Το αγκάθι που νιώθουμε να μας πληγώνει, μέρα νύχτα, την καρδιά. Σήμερα είμαι 65 ετών καταλαβαίνετε ότι εγώ έχω βαδίσει τα βήματα που εσείς τώρα πατάτε, έχω ανοίξει πόρτες και σχολεία όλων των βαθμίδων με αγώνες αλλά και πολέμους που δώσαμε μαζί με τον Δημήτρη.

Και τώρα, τί έχω κερδίσει για το παιδί μου, στ' αλήθεια;

Μήπως, εκ των πραγμάτων, σε κάποιο σημείο χρειάζεται μια δομή, μια κοινότητα, κάτι που πρέπει να δημιουργήσει το κράτος, η πρόνοια, αφού οι γονείς έδωσαν τα πάντα για αυτά τα παιδιά;

Εγώ, ως μάνα του Δημήτρη, ήμουν συνοδός του όλες τις σχολικές ημέρες για το θέμα της τουαλέτας και δούλεψα κιόλας(!) εκείνα τα χρόνια.

Και τώρα, τί κάνουμε;

Τότε ήταν παιδί και ήμουν νέα και υπήρχαν νηπιαγωγείο, δημοτικό, γυμνάσιο... Όμως τί υπάρχει γι' αυτούς τους ενήλικες;;;

Ξέρετε; Οι άνθρωποι με αναπηρία, μεγαλώνουν κι αυτοί! Πόσο μάλλον οι γονείς τους!